

Nem egyszerű képletek

Derkó 2019

SINKÓ ISTVÁN

Műcsarnok, 2019. II. 16. – III. 17.

foto: Berényi Zsuzsa

Kiállítási enteriőr

Előtérben **W. HORVÁTH TIBOR GYULA**: *Bon Voyage*, 2019, installáció

Huszonhat fiatal művész kapta meg tavaly a Derkovits alkotói ösztöndíjat, most kiállításon mutatják meg alkotói irányultságukat, elképzeléseik tömör, esszenciális anyagát. 26 fiatal alkotó, képekben, formákban, plasztikában és síkban beszéli el a világról vallott gondolatait... No, ennél a mondatnál hagyom abba az évtizedek óta berögzült derkós bemutatók kritikai-nyelvi fordulatait.

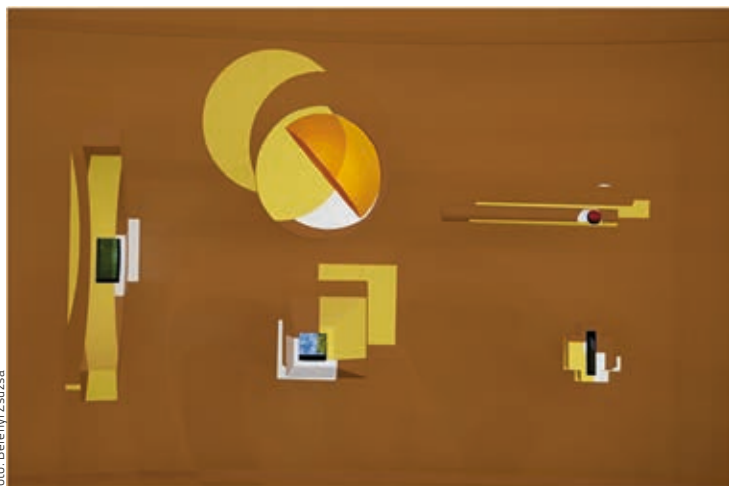
Nem egyszerű képek, s még kevésbé egyszerű képletek lógnak, állnak vagy támaszkodnak a Műcsarnok jobb oldali teremsorának falai között. Nem egyszerűek, mert épp a fenti megfogalmazások nem jelennek meg, nem érvényesek az ideji bemutatóra. A huszonhat alkotó meglehetősen eklekticizmussal hol kortárs, hol nosztalgikus, hol minimalista elképzeléseket és ennek megfelelő műveket, műegyütteseket hozott a bemutatóra.

Általános jelenség a személyesség, a személyes érdeklődés és a személyes bemutatkozás vágya. Kocsi Olga *Nyúl-projektje* erre kiváló példa. Az alkotó egy talált-kitalált motívumot transzformál rá egy másikra (nyúl és beton), ebből részint egy útvonaltervben felbukkanó nyúlalak, másrészt egy autó alváza, a karosszéria más anyagban történő demonstrálása kerül a néző elé. Kocsi korábbi *Holly*-konceptje szerintem ennél jóval erősebb üzenetet hordozott, mostanra kicsit másodlagos terméké vált ez a kétféle-egyféle érdeklődés.

A klasszikusból jelen idejűt varázsolás Gosztola Kitti energiafelhasználási emlékműve (antik szobor, villámító piros zeuszi villám, gyárkémény) a kollázs-montázs és a környezetvédelmi plakátok plasztikus megfelelője. Ugyanő nosztalgizál egy görög váza parafrázisával egy festett alumínium tejeskannán. Felsmann István a szép és csúf örök problémáját esztétizálja igen mutatós anyagban fogalmazott geometrikus absztraktban (à la Malevics, Albers). Ámmer Gergő klasszikus szobrászi eszközöket és témákat emel félig-meddig nemes anyagokba (Dávid).

ÁDÁM ZSÓFIA: *Állapotváltozások*, 2017-2018,
vegyes technika, 292x164 cm

fotó: Berényi Zsuzsa

Vajon merre mutatnak Papp Sándor Dávid vagy Fátyol Viola fotókonceptjei, W. Horváth Tibor Gyula minimális energiákat mozgósító képeslapüzenei? Kommercializálódó világunkról, az abban megmozduló emberi gesztusokról, tiltakozásokról vagy magában való játékokról szólnak? Máriás aka Horror Pista őszintén bevallja, hogy a szocreál murális (csempe-) világ feloldására készül illusztratív parodisztikus horrorképeivel. Ezt mívesen elő is adja a nézőnek, akárcsak Paráda Zoltán laposított acrylstalszobraival. Robotto (Szabó

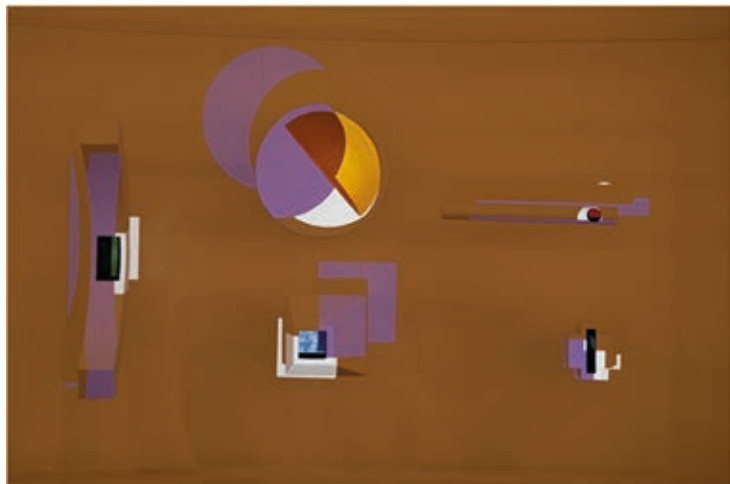
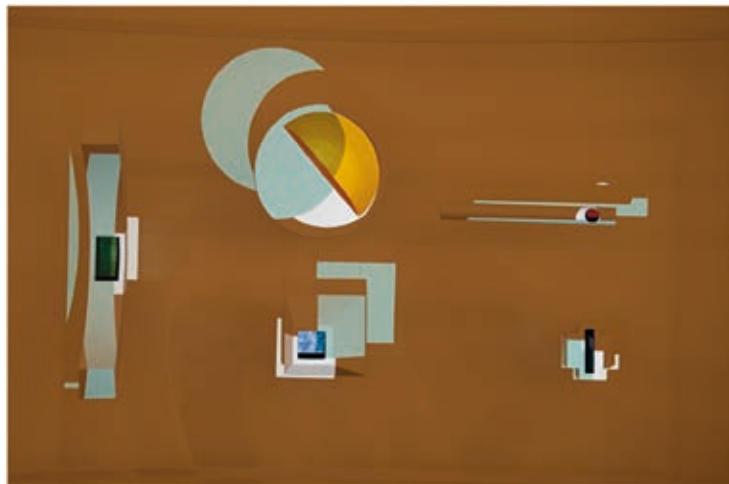
Ottó) megint csak képletszerűen fogalmaz. Vagy élünk (földanyagok), vagy meghalunk (fegyverek a föld mélyében földanyagszerűen). Tranker Kata folytatja a jó tíz éve elkezdett minimalista plasztikai világát, talán ezek a művek nem annyira érdekesek, mint a korábbiak a Viltinben vagy a Pakson látott munkák, de konzekvensek és finomak. Ádám Zsófia vetítéssel kombinált rezdülő színei a formák és árnyékok állapotváltozásait rögzítik. A kiállítás egyik komoly értéke lehetne, ha nem zsúfolódna rá más munkák tömege. Általában a néző a rendezés nehézségeivel is meg kell, hogy küzdjön, az egymás mellett, egymást kioltó, néha rosszul elhelyezett alkotások sokat vesztenek értékükből.

PARÁDA ZOLTÁN:

Lefelé, 2018,
akrilgyanta,
44x45x6 cm

fotó: Berényi Zsuzsa

Pólya Zsombor magára a művészeti-műkereskedelmi szcénára reflektál egy játékos – mondhatnánk tipikusan intermediális – tablósorral. A kortárs kiállításvásár, az Art Market összes művének egyetlen képpé zsúfolásából mint bevételi forrásból igyekszik tőkét kovácsolni. Másik poénja a megnyitókön ránk száradó pogácsák újrahasznosításáról szóló recept. Sokkal komolyabb – ám talán inkább komolykodó – Pintér Dia triptichonja, mely a *Méregtelenítő diskurzus* címet viseli. Monumentális és technikailag izgalmas mű, ám felidézi az épp aktuálisan az acb Galériában kiállító Batykó Róbert munkásságát.

Számos ötlet, félig vagy alig megvalósult terv, köztük komoly gondolattal bíró, szakmailag is jól kivitelezett munka: újfent ez a rezümé. Természetes is ez – a kritikus megértő és ugyanakkor néha fejcsóváló érdeklődéssel járja a termeket, saját fiatal alkotói múltjára gondol. Minden kérdés már fel van téve, feltevődött, mondaná fellengzősen. Nagyt akart mondani, és „kicsitmondássá” vált a sok szép eszme. És az akkori kritikus meg is írta mindezt. Mindenki teszi a dolgát, a fiatal művész hévvel dolgozik, az idősebb kritikus felemelt ujjal figyelmeztet. Itt legalább tiszták a képletek.

KINCSES ELŐD GYULA: *Transzmutáció VII.*, 2018, márvány, fa, egyenként, 30×45×35 cm

